

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำรัสเนื่องในวโรกาสเสด็จพระราชดำเนินให้ประชาชนเฝ้าเมื่อเสด็จกลับจากการเยือนประเทศต่าง ๆ ดังนี้ “ข้อสังเกตที่ประทับใจข้าพเจ้าระหว่างอยู่ในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ ก็คือประเทศไหนมีระเบียบวินัยดี ประเทศนั้นก็เจริญและอยู่ในฐานะดี ความเข้าใจรักษาระเบียบวินัย ย่อมเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่ง ที่จะนำประเทศชาติไปสู่ การพัฒนาถาวร จึงขอฝากข้อคิดนี้ไว้แก่ท่านทั้งหลายด้วย (สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา, 2535 : 121 อ้างถึงใน ดิษฐ คำมา, 2546 : 1) จากพระราชดำรัสดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ระเบียบวินัยมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศและเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ประเทศเกิดการพัฒนาอย่างถาวร ทั้งทางด้านครอบครัว ด้านสังคมด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาฯ แห่งชาติ, 2537 : 5-7) วินัยจะทำให้เกิดความมั่นใจว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด หลีกเลี่ยงการทำผิด และเคารพกฎเกณฑ์ของสังคมร่วมกัน การมีวินัยจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง สังคมใดมีการรักษาระเบียบวินัย จะทำให้การดำเนินชีวิตของคนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ปัจจุบันมีผลการสำรวจที่สะท้อนเจตคติด้านคุณธรรมและจริยธรรมของเด็กและเยาวชนที่นำเป็นห่วง เช่น สำนักงานวิจัยระบบสาธารณสุขได้สำรวจสุขภาพเด็กในด้านอารมณ์ จิตใจ สังคม และจริยธรรม ในกลุ่มตัวอย่างอายุ 1-14 ปี พบว่า เด็กอายุ 1-5 ปี ยังมีปัญหาเรื่องของการทำตามระเบียบกติกาวัย 6-9 ปี ความมีวินัยต่ำขณะที่เด็กวัย 10-14 ปี การวิเคราะห์วิจารณ์ การควบคุมอารมณ์ค่อนข้างต่ำ เด็กกลุ่มนี้เห็นว่าหากมีโอกาสโกงก็พร้อมจะโกง และลอกข้อสอบ ถ้าจำเป็น (ไทยรัฐ, 2554 : ออนไลน์) ซึ่งสอดคล้องอย่างยิ่งกับผลสำรวจของสำนักวิจัยเอแบคโพล (มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ, 2554 : ออนไลน์) เกี่ยวกับความเห็นของเยาวชน ที่ยอมรับได้กับการทุจริตคอร์รัปชัน นอกจากนี้ยังพบว่าประเทศไทย มีปัญหายาเสพติด โดยสภาพปัญหาได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คือ เด็กและเยาวชนเริ่มใช้ยาเสพติดเมื่ออายุน้อยลง จากการรายงานของสถานบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดแห่งชาติบรมราชชนนี ในปี พ.ศ.2557 พบว่าผู้ที่เข้าบำบัดและรักษาการติดยาเสพติด กลุ่มอายุ 15-19 ปี มีจำนวน ร้อยละ 16.56 และเป็นนักเรียน นักศึกษา และคนว่างงาน ร้อยละ 50.87 (สถานบำบัดรักษาและฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดแห่งชาติบรมราชชนนี, 2559 : ออนไลน์) จากข้อมูลนี้จะพบว่าเด็กกลุ่มดังกล่าวจะอยู่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีอายุประมาณ 14-15 ปี แสดงว่านักเรียนในชั้นนี้เป็นกลุ่มเสี่ยง ที่จะไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมยอมรับการโกง และติดยาเสพติด ไม่มีระเบียบวินัย จึงส่งผลให้สังคมมีปัญหาคือ

ปัญหาเด็กและเยาวชนไทยที่สำคัญ อีกปัญหาหนึ่งคือปัญหาการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร จากเว็บไซต์องค์การอนามัยโลก (WHO) เปิดเผยแพร่รายงานล่าสุดเกี่ยวกับสถานการณ์การตั้งครรภ์

ของผู้หญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี ทั่วโลกในปี 2556 โดยประเทศไทยมีจำนวนสูงถึง 74 คนต่อ 1,000 คนที่ตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร โดยจากสถิติ เป็นอันดับ 2 ของเอเชีย รวมถึงปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนนักศึกษาชายบริการตั้งแต่ พ.ศ.2540 แต่เป็นขาวมากขึ้นในช่วงปี 2544 – 2545 พอช่วงปี 2545 - 2546 จำนวนขาวในหัวข้อนี้ขยายตัวเพิ่มเกือบ 3 เท่า และขาวจับเอเยนต์ค้าบริการที่เป็นนักศึกษา ขาวนักศึกษาค้าบริการเป็นอาชีพเสริมมีมากมากขึ้น (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2556)

ปัญหาการไม่เคารพกฎหมายของเยาวชน เป็นปัญหาสำคัญในปัจจุบัน จากสถิติของเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจทั่วประเทศ ในปีพ.ศ.2556 (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2556 : ออนไลน์) พบว่า เด็กในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้รับโทษคดีทางอาญาร้อยละ 56.65 ซึ่งสูงกว่าระดับชั้นอื่น ดังนั้นปัญหาอาชญากรในวัย “เด็ก” ของสังคมไทยดูเหมือนจะยังมีจำนวนมากขึ้น สวนทางกับอายุของเด็กที่เริ่มก่อเหตุ จะน้อยลงไปเรื่อยๆ เช่น ขาวการจับกุม “สองหนุ่มน้อยในวัยเพียงแค่ 14 ปี ในข้อหาขโมยจักรยานยนต์ (กันดิพิชญ์ ไบบุญ, 2555 : ออนไลน์) ซึ่งจะเห็นได้ว่าอยู่ประมาณชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-3 เท่านั้น

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ร่วมกับสวนดุสิตโพล ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นพฤติกรรมวันรุ่นไทยที่สังคมควรตระหนัก คือ การใช้สินค้าฟุ่มเฟือย ยึดติดวัตถุนิยม แต่งกายไม่เหมาะสม การมีวัสดุอมบายมุข สบู่หรือ ดีมสุรา ดิตสารเสพติด เทียวกลางคืน การแสดงออกมากเกินงาม ก้าวร้าว ไม่มีความกตัญญู และขาดสัมมาคารวะ (นวลฉวี ประเสริฐสุข, 2551 : 32) ปัญหาเด็กในในระดับมัธยมศึกษาต่างโรงเรียนทะเลาะกัน เมื่อรวมกันทำกิจกรรม จนกระทั่งกระทรวงศึกษาธิการ ต้องออกนโยบายเร่งด่วนแก้ปัญหา(กระทรวงศึกษาธิการ,2557) จากพฤติกรรมดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า สังคมไทยกำลังมีปัญหอันเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนไม่รักษากฎระเบียบของสังคม หรือไม่มีวินัยภายนอก ซึ่งวินัยภายนอกจะทำให้เกิด ความสงบเรียบร้อยของสังคม (ฉันทนา ภาคบงกช, 2539)

โรงเรียนมีหน้าที่สร้างเด็กให้เป็นพลเมืองที่เคารพ ระเบียบ กฎเกณฑ์ของสังคม เคารพกฎหมายบ้านเมือง แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552 - 2559) ได้กำหนดวัตถุประสงค์พัฒนาคนอย่างรอบด้าน และสมดุลเพื่อเป็นรากฐานของการพัฒนา เพื่อสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมคุณธรรมภูมิปัญญาและการเรียนรู้ รวมทั้งเพื่อพัฒนาสภาพแวดล้อมของสังคมเพื่อเป็นฐานของการพัฒนาคน และสร้างสังคมคุณธรรมภูมิปัญญา และการเรียนรู้ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553) วินัยเป็นหนึ่งในคุณลักษณะด้านคุณธรรมจริยธรรมที่ควรเร่งปลูกฝังให้กับประชาชนชาวไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชน เป็นคุณธรรมที่เป็นปัจจัยแรงผลักดัน ที่จะเร่งรัดให้การกระทำใดๆ ให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ (ศุภย์สงเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม : ศุภย์คุณธรรม, 2551 : 17) การปลูกฝังให้คนไทยมีวินัยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ดังที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียน ให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ได้อย่าง

เป็นสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทย และพลโลกโดยได้กำหนดให้นักเรียนต้องมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ทั้งหมด 8 ข้อ คือ รักชาติศาสนาและพระมหากษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย และมีจิตสาธารณะ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) การมีวินัย เป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ข้อที่ 3 พฤติกรรมหรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการมีวินัย ที่ต้องการให้เกิดขึ้นตามแผนการศึกษาชาติดังกล่าวนั้นจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่ครอบครัว โรงเรียน สถาบันทางสังคม (โกศล วงศ์สวรรค์และคณะ, 2540 : 200 - 263 อ้างถึงใน กระทรวงศึกษาธิการ, 2550 : 30) กล่าวได้ว่า บทบาทของสถานศึกษาและครู ต้องสร้างระเบียบวินัยของโรงเรียนโรงเรียนให้เหมาะสม โดยไม่เคร่งครัดหรือหย่อนยานจนเกินไป

จากการศึกษางานวิจัย มีผู้ที่สนใจศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ วินัย เป็นจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่จะเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความมีวินัยของนักเรียน วินัยในตนเอง ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวกับวินัยในโรงเรียนมีจำนวนผู้วิจัยไม่มากเท่าที่ควร อาทิเช่น งานวิจัยของพัชรินทร์ ผาธรรม (2547) ได้ทำวิจัยการพัฒนาเสริมสร้างระเบียบวินัยในโรงเรียน อรประไพ จันทรนวล (2529) ได้ทำการวิจัย เรื่องการใช้ตัวแบบในการสร้างเสริมระเบียบวินัยในโรงเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชลประทานอนุเคราะห์ ประกิจ วงษ์มอญ(2550) ศึกษาสภาพการปฏิบัติตามวินัยนักเรียน ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ฌรัฐพร สดามภรณ์ (2540) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนทหาร และพลเรือน กัลยา สุวรรณรอด (2537) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พวงพกา แซ่ตัน (2554) ได้ศึกษาวินัยในโรงเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวังจันทร์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 นำฝน กุลชุตินธร ศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการประพฤติดวินัยของนักเรียนโรงเรียนเทศบาล สังกัดเทศบาลชลบุรี บุปผา หันทุยง (2554) ได้ศึกษาวินัยนักเรียนโรงเรียนวังหลังวิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 7 อำนาจ จันทรมหา ชลิลรัตน์ อัครวัฒน์พงษ์ ศึกษาการประพฤติดวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานครตามทัศนของผู้บริหารและครู ได้ศึกษาจริยธรรมด้านความมีวินัยในตนเองของนักเรียนนักศึกษาในจังหวัดร้อยเอ็ด จะเห็นได้ว่าจากงานวิจัยเกี่ยวกับวินัยในโรงเรียนยังมีจำนวนน้อย และมีได้มีการศึกษาองค์ประกอบของวินัยในโรงเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ

การอยู่ร่วมกันในสังคม จำเป็นต้องมีระเบียบวินัย เป็นเครื่องมือควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกในสังคม วินัยในโรงเรียนจึงมีความสำคัญมาก ซึ่งสอดคล้องกับหลักทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบ็ก Kohlberg (1976 อ้างอิงใน สุรางค์ โค้วตระกูล, 2556 : 69) ที่กล่าวถึงพัฒนาการ ในระดับที่ 2 คือ ระดับจริยธรรมตามกฎหมายเกณฑ์ของสังคม (Conventional Level) ในช่วงนี้ผู้ทำถือว่าการประพฤติดนตามความคาดหวังของผู้ปกครอง บิดามารดา กลุ่มที่ตนเป็นสมาชิกหรือชาติเป็นสิ่งที่ควรทำ หรือทำความผิดเพราะกลัวว่าตนจะไม่ใช่ที่ยอมรับของผู้อื่น

ทุกคนมีหน้าที่จะต้องรักษา มาตรฐานระดับนี้ จากความสำคัญดังกล่าว ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจ ศึกษาองค์ประกอบการรักษาวินัยในโรงเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กระทรวงศึกษาธิการได้ ออกกฎกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดความประพฤติของ นักเรียน พ.ศ.2548 ในข้อ 2 ให้โรงเรียนหรือสถานศึกษากำหนดระเบียบว่าด้วยความประพฤติ ของนักเรียน และนักศึกษาให้สอดคล้องกับกฎกระทรวง ดังนั้นสถานศึกษาแต่ละแห่งจึงกำหนด ระเบียบควบคุมความประพฤติของนักเรียนเพื่อเกิดความเรียบร้อย ของสถานศึกษา ในการทำ วิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาระเบียบควบคุมความประพฤติ ของนักเรียนของโรงเรียนในจังหวัด สุโขทัย ในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุโขทัย เขต 1 และ 2 รวมถึงโรงเรียนในสังกัดเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา เขต 38 (เฉพาะใน เขตจังหวัดสุโขทัย) พบว่ามีระเบียบควบคุมความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนต่างๆ เช่น ด้านการแต่งกาย ด้านความประพฤติ ด้านความรับผิดชอบ ด้านการแสดงความเคารพ และด้าน การปฏิบัติตน ที่มีทั้งแตกต่างกัน และเหมือนกัน และเนื่องจากโรงเรียนเป็นองค์การทางราชการ ที่เป็นของรัฐ และเป็นรูปจำลองขนาดเล็กของสังคม มีกฎระเบียบ ขององค์การ (จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2553 : 39) ในสภาพสังคมที่กำลังมีปัญหาก็เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนอย่างมาก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบการรักษาวินัยในโรงเรียนของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามสังกัด และขนาดโรงเรียนสังกัด เพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับ วินัยในโรงเรียน จัดกลุ่มตัวแปรซึ่งสะดวก เหมาะสมที่ผู้บริหารครูผู้สอน หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จะนำไปใช้ในการวางแผนงานด้านวินัยของโรงเรียนในจังหวัดสุโขทัยในอนาคตต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบของการรักษาวินัยในโรงเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่ศึกษามัธยมศึกษา และสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัด สุโขทัย
2. เพื่อเปรียบเทียบการรักษาวินัยในโรงเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย จำแนกตามสังกัดและขนาดโรงเรียน

สมมุติฐานของงานวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดสุโขทัย ที่อยู่สังกัดต่างกัน มีการรักษาวินัยใน โรงเรียน แตกต่างกัน

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัด สุโขทัย ที่มีขนาดโรงเรียนต่างกัน มีการรักษาวินัยแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา และสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาในจังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2558 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 7,295 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา และสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดสุโขทัย ปีการศึกษา 2558 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 660 คนที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 49)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ สังกัดโรงเรียน คือสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และขนาดโรงเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ แบ่งเป็น 2 ขนาด คือขนาดเล็ก และขนาดใหญ่

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการรักษาวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้านการแต่งกาย ด้านความประพฤติ ด้านความรับผิดชอบต่อโรงเรียน ด้านการแสดงความเคารพ และด้านการปฏิบัติตน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์เฉพาะ ไว้ดังนี้

1. การรักษาวินัยในโรงเรียน หมายถึง พฤติกรรมของนักเรียนที่อยู่ในกฎระเบียบ กติกา และข้อตกลงของโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนได้อยู่อย่างสงบสุขมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย เกิดคุณลักษณะตามในคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามความคาดหวังของโรงเรียน สามารถปฏิบัติตนเป็นคนดี มีคุณธรรมในสังคม

2. การแต่งกาย หมายถึง สิ่งที่นักเรียนนำมาใช้เป็นเครื่องห่อหุ้มร่างกายรวมทั้ง เครื่องที่ประดับตกแต่งกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย ได้แก่ เครื่องแบบนักเรียนหรือชุดอื่น

ที่โรงเรียนกำหนด รองเท้าและถุงเท้า ทรงผมที่ถูกต้องตามระเบียบ ไม่ไว้เล็บยาว และไม่ใช้เครื่องประดับ

3. ความประพฤติ หมายถึง การกระทำทั้งทางกาย วาจา ของนักเรียน ที่เป็นไปตามกฎระเบียบของโรงเรียน ได้แก่ พุดสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับกาลเทศะ ไม่ทะเลาะวิวาทไม่นำของผู้อื่นมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต รักษานวลสงวนตัว ไม่พกพาอาวุธมาโรงเรียนไม่เล่นการพนัน ไม่จัดทำหรือนำสื่อลามกอนาจารมาเผยแพร่ ไม่เที่ยวเตร่ในเวลากลางคืนและไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

4. ด้านความรับผิดชอบต่อโรงเรียน หมายถึง ความสนใจตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเพียรพยายาม ละเอียดรอบคอบเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมาย ได้แก่ การทำความสะอาดห้องเรียนห้องน้ำและบริเวณต่างๆ ประหยัดน้ำ ประหยัดไฟในสถานศึกษาทิ้งขยะในที่รองรับ เก็บภาชนะในที่รองรับทุกครั้งเมื่อรับประทานอาหารเสร็จ

5. ด้านการแสดงความเคารพ หมายถึง การแสดงความตระหนักในคุณค่าความดีของสิ่งที่เราเคารพด้วยใจจริงให้ปรากฏชัดแก่บุคคลทั่วไป ด้วยการแสดงออกทางกาย วาจาการแสดง ความเคารพมีหลายลักษณะ การที่จะแสดงความเคารพในลักษณะใดนั้น ต้องพิจารณาผู้ที่รับความเคารพด้วยว่าอยู่ในฐานะเช่นใด หรือในโอกาสใด แสดงความเคารพให้ถูกต้องและเหมาะสม ได้แก่ การแสดงความเคารพครู และผู้ใหญ่ในโรงเรียน อย่างเหมาะสมถูกต้องไม่แสดงกิริยาก้าวร้าวกับครู และบุคคลอื่นในโรงเรียน

6. ด้านการปฏิบัติตน หมายถึง การปฏิบัติตนตามระเบียบของสถานศึกษา ได้แก่ การมาโรงเรียนก่อนโรงเรียนขึ้น เข้าเรียนตรงตามเวลาที่กำหนด เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนกลับบ้านตามเวลาที่โรงเรียนกำหนด ขออนุญาตครู ก่อนออกนอกห้องเรียน หรือออกนอกบริเวณโรงเรียน ส่งใบลาป่วยหรือลากิจหรือแจ้งให้ครูทราบเมื่อหยุดเรียน

7. โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนขนาดเล็กที่สุด โรงเรียนขนาดเล็กมาก โรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางรวมกัน

8. โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึงโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดใหญ่มาก และโรงเรียนขนาดใหญ่ที่สุดรวมกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบการรักษาวินัยในโรงเรียนในครั้งนี้ ครูและผู้บริหารสามารถนำข้อมูลองค์ประกอบการรักษาวินัยในโรงเรียนที่ได้จากการวิจัย ไปใช้วางแผนพัฒนางานด้านการควบคุมความประพฤติ และป้องกันการกระทำผิดวินัยของนักเรียน รวมถึงฝ่ายปกครองของโรงเรียนสามารถนำข้อมูลนี้ ไปใช้ในการกำหนดระเบียบของโรงเรียนให้มีความเหมาะสม

2. ผู้บริหารในระดับเขตพื้นที่ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา และผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใน จังหวัดสุโขทัย สามารถนำผลการเปรียบเทียบการรักษาวินัยในโรงเรียน ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ นำไปใช้ในการวางแผนกำหนดนโยบายเกี่ยวกับวินัยนักเรียนในแต่ละสังกัดเพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีระเบียบวินัย ต่อไป

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม